

Arrest

nr. 296 419 van 27 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat AUNDU BOLABIKA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat AUNDU BOLABIKA verschijnt voor verzoekster en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 220 966 van 9 mei 2019 verwierp de Raad dit beroep.

Op 22 september 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met

het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en legde hij een inreisverbod (bijlage 13sexies) op aan verzoekster.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: B. K.

voornaam: H.

geboortedatum: [...]1980

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zij een partner heeft voor de kinderen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij op 24/10/2017 een huwelijksdossier bij de gemeente Lede met N. F. W. Echter werd er een negatief advies gegeven in het kader van een schijnhuwelijk door de gemeente op dd. 26.06.2018. Daarnaast het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart verder ook dat haar zus in België woont Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor

deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij dit heeft gedaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2018 dat haar betekend werd op 18.06.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2018 dat haar betekend werd op 18.06.2018. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zij niet terugkeerde naar haar herkomstland omdat zij daar in gevaar is, zonder verdere verduidelijking. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: B. K.

voornaam: H.

geboortedatum: [...]1980

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.09.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2018 dat haar betekend werd op 18.06.2018. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Erpe-Mere/Lede op 22.09.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen aan een minderjarige.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat zij een partner heeft voor de kinderen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat zij op 24/10/2017 een huwelijksdossier bij de gemeente Lede met N. F. W. Echter werd er een negatief advies gegeven in het kader van een schijnhuwelijk door de gemeente op dd. 26.06.2018. Daarnaast het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied haar niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart verder ook dat haar zus in België woont. Het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in haar aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij dit heeft gedaan.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Op 3 oktober 2022 diende verzoekster reeds tegen dezelfde eerste bestreden beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij arrest nr. 278 417 van 7 oktober 2022 verwierp de Raad dit beroep wegens laattijdigheid.

Op 13 oktober 2022 diende verzoekster tegen dezelfde eerste bestreden beslissing en tegen de tweede bestreden beslissing een gewoon beroep tot schorsing en nietigverklaring in bij de Raad.

Op 7 november 2022 verzocht verzoekster om bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 juncto 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing gericht tegen de eerste en tweede bestreden beslissing zo snel mogelijk te behandelen. Bij arrest nr. 279 810 van 7 november 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 8 november 2022 werd verzoekster gedwongen teruggeleid naar Congo.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder voert ter zitting aan dat de eerste bestreden beslissing is uitgevoerd en verzoekster bijgevolg geen belang meer heeft bij het beroep gericht tegen deze beslissing.

De Raad stelt evenwel vast dat in die eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan en dat de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, uitdrukkelijk steunt op het feit dat in de eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek was toegestaan. Dit vloeit rechtstreeks voort uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien is het inreisverbod uitdrukkelijk gesteund op het bevel om het grondgebied te verlaten en aldus een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten, nu artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat: *“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”*.

Zelfs indien de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod en de beslissing tot verwijdering afzonderlijke beslissingen zijn in de zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan, dan nog is geen inreisverbod mogelijk zonder dat het steunt op een beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900 - in dezelfde zin HvJ 3 juni 2021, C-549/19, BZ tegen Westerlandkreis). Dit heeft als gevolg dat indien een middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond zou worden bevonden, dit niet enkel leidt tot de vernietiging van het bevel maar eveneens tot de vernietiging van het bestreden inreisverbod.

Ter zitting erkent verweerder alsnog het belang bij de eerste bestreden beslissing.

De exceptie wordt niet aanvaard.

3. Onderzoek van het beroep

“V. MOYENS D’ANNULATION SERIEUX

Attendu que conformément à l'article 39/82, § 2, de la loi du 15 décembre 1980, la suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués et à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable ;

Que par moyen, il y a lieu d'entendre la description suffisamment claire de la règle de droit violée et de la manière dont cette règle de droit est violée par la décision attaquée (CE 17 décembre 2004, n° 138.590; CE 4 mai 2004, n° 130.972; CE 1er octobre 2006, n° 135.618) ;

Que sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d'explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par la requérante tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l'annulation des décisions entreprises, violations des articles :

- 62 de la loi du 15/12/1980 et articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatif au droit de retour et la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation ; de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et du devoir de collaboration procédurale, de proportionnalité, de bonne foi ;
- 7 et 74/13, de la loi du 15/12/1980 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et 8 CEDH relatif à la vie privée et familiale en Belgique

1. Quant à la violation des articles 19§2er et 62 de la loi du 15/12/1980 et articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatif au droit de retour et la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de droit tirés de l'erreur manifeste d'appréciation, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, du devoir de de minutie ;

Premièrement,

Les actes contestés violent les articles cités au moyen en ce que la partie adverse n'a pas été procédé à une la balance d'intérêts familiaux de la requérante. Elle ne l'a entendue préalablement à l'adoption des mesures graves la concernant. Il ne ressort pas des décisions contestées que la requérante n'a pas été invitée à présenter des arguments préalablement à la décision de refoulement et interdiction d'entrer.

Alors qu'il s'agit des mesures graves prises en son contre et qui sont de nature à bouleverser son ménage composé de deux enfants dont un enfant mineur dont elle s'en occupe depuis plus de 7ans.

Que dans le cas d'espèce, le traumatisme familial, consécutif au décès de la défunte épouse du mari de la requérante a suffisamment marqué les enfants psychologiquement. Un tel refoulement inopiné de la requérante avec interdiction d'entrée aura certainement un impact négatif et déstabilisera son ménage. Une telle mesure est disproportionnée au vu de sa présence est salvatrice dans son ménage dont les enfants vont à l'école et le père travail avec des horaires très contraignants. Il s'agit d'un élément indispensable que la partie défenderesse se devait de prendre en compte.

Qu'il ne ressort pas du dossier administratif que la partie adverse ait donné la possibilité à la requérante de faire valoir leurs observations à cet égard, avant de considérer, sans autre investigation, qu'elle n'a pas de vie privée et familiale en Belgique.

Que certes la requérante a été entendue uniquement par la zone de police de Erpe-Mere/Lede en date du 22.09.2022. Cependant, l'Office des étrangers s'est fondé sur le rapport administratif de la police pour prendre les différentes décisions prises à l'égard de la requérante en date du 22.09.2022. Il ressort desdites décisions que la requérante n'a pas été entendue par l'office des étrangers avant que ne soient prises les décisions d'ordre de quitter le territoire, d'interdiction d'entrée sur le territoire belge pendant 3 ans et de maintien dans un lieu déterminé en vue de l'éloignement. Alors que, ces décisions portent gravement atteinte aux droits et libertés fondamentales de la requérante.

Que par ailleurs, dans son arrêt n° 219 663 du 11 avril 2019, le Conseil du Contentieux des étrangers a jugé que : « La circonstance que le requérant ait été entendu par les services de police, lors de son contrôle le 9 novembre 2018, ne peut suffire à énerver ce constat dans la mesure où le rapport administratif résultant de ce contrôle ne peut nullement être assimilé à une procédure ayant respecté le droit d'être entendu, en ce qu'il ne ressort pas dudit document que le requérant a été informé de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer un ordre de quitter le territoire et qu'il a pu valablement faire valoir ses observations à cet égard.

Qu'il ressort par ailleurs de la motivation de la décision que, si cette possibilité lui avait été donnée, le requérant aurait fait valoir l'existence de sa vie privée et familiale sur le territoire belge, notamment avec sa compagne [O.A.] – autorisée au séjour – et son enfant mineur. »

Qu'il va sans dire que, si elle a été entendue par l'Office des étrangers, la requérante aurait exposé que, depuis le refus de transcription de son mariage civil par l'Officier de l'état civil de la commune de Lede en 2017, elle vit encore et toujours avec son mari Monsieur W. N. F. Cinq années se sont déjà écoulées depuis ledit avis négatif a été émis. C'est d'ailleurs dans leur résidence située à [...], que la requérante a été arrêtée.

Que rappelle la requérante, elle est à ce jour mariée à Monsieur N. F. selon le droit coutumier et civil congolais. En droit congolais, après remise de dot, pour que le mariage coutumier soit reconnu officiellement, celui-ci doit avoir fait l'objet d'un enregistrement dans le registre de l'Etat civil dans le mois qui suit la célébration du mariage. Dans le cas d'espèce, Monsieur N. F. et la requérante ont fait enregistrer leur mariage coutumier devant l'Officier de l'état civil du Consulat de la République Démocratique du Congo à Anvers.

Qu'en tout état de cause, la relation entretenue par la requérante et Monsieur W. N. F. ne relève pas des « relations sociales » comme l'affirme l'Office des étrangers mais plutôt d'une véritable vie privée et familiale. Le simple fait que l'Officier de l'état civil de la commune de Lede ait refusé de transcrire l'acte de mariage ne démontre pas l'inexistence d'une vie familiale et privée. La requérante et Monsieur N. F. ont bien une vie commune ; ils résident dans une même maison depuis plus de 6 ans ; ils forment ensemble avec les enfants de Monsieur N. F. une vraie famille. La requérante a toujours été une vraie mère pour les enfants. Elle les accompagne chez le médecin, les accompagne à l'école et à leurs activités extrascolaires, cuisine pour eux et leur montre l'affection maternelle.

Qu'en égard à ce qui précède, si la requérante avait été invitée à être entendue par l'Office des étrangers avant la prise des décisions, elle aurait expliqué à l'administration qu'elle n'entretient pas une simple « relation sociale » avec Monsieur N. F. mais qu'elle mène bel et bien une vie commune avec son époux depuis plus de 6 ans et est une vraie mère pour les enfants. Le lien personnel entre la requérante et son compagnon, d'une part, et, entre la requérante et les enfants de son compagnon, d'autre part, est suffisamment étroit. Il y a bel et bien l'existence d'une vie familiale et/ou privée effective. Les explications de la requérante auraient été de nature à influencer sur la décision de l'Office des étrangers. En prenant la

décision d'éloignement avec interdiction de d'entrée sur le territoire de 3 ans, et ce sans avoir entendu la requérante, l'Office des étrangers a violé le principe « audi alteram partem ».

Il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne n° C-116/13 du 5 novembre 2014 que : « selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union dont le droit d'être entendu dans toute procédure fait partie intégrante (arrêts Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, points 33 et 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, points 81 et 82, ainsi que Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, point 28)

Le droit d'être entendu dans toute procédure est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. Le paragraphe 2 de cet article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte, notamment, le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son égard (arrêts M., EU:C:2012:744, points 82 et 83, ainsi que Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, point 29) ...

Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union.

Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée).

Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir, en ce sens, arrêt Sopropé, EU:C:2008:746, point 49).

Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (...)

Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect du droit d'être entendu s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêts Sopropé, EU:C:2008:746, point 38; M., EU:C:2012:744, point 86, ainsi que G. et R., EU:C:2013:533, point 32).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union (...)

Dans son arrêt C-383/13, la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que :

« [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, M.G. et N.R., C-383/13, § 38 et 40).

Qu'au vu de ce qui précède, il a lieu de retenir la violation du droit à être entendu.

Deuxièmement, les actes attaqués sont pris en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ainsi les principes généraux de droit cités au moyen en ce que, qu'ils ne sont pas adéquatement motivés.

Attendu que face à des décisions aussi graves que le refoulement et interdiction d'entrer de 3 ans, il convient de rappeler l'importance de la motivation de l'acte et la qualité que cette dernière devrait revêtir.

Que l'obligation de motivation des actes administratifs à portée individuelle pris par l'administration découle avant tout de la loi du 29/7/1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs. Le fait que l'article 62 de la loi du 15/12/1980 rappelle cette exigence doit être vu comme une volonté législative d'affirmer avec force l'importance de la motivation dans la matière régie par cette loi.

Que dans le cas d'espèce, dans sa décision du 22/09/2022, l'Office des étrangers a tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation.

Qu'en effet, l'administration soutient qu'il y a risque de fuite parce que la requérante ne coopère pas ou pas coopéré avec les autorités, et qu'elle ne s'était pas fait inscrire à l'administration du lieu où elle loge dans le délai prévu par l'article 5 de la loi du 15.12.1980. Alors qu'il ressort de l'extrait du registre national de la requérante, qu'elle est arrivée en Belgique le 27 avril 2011, il y a 11 ans et 6 mois. Elle avait introduit une demande de protection internationale et a été ensuite mise en possession d'une attestation d'immatriculation en date du 04.05.2011, soit une semaine après son entrée sur le territoire national.

Qu'il est dès lors erroné et inapproprié d'affirmer, 11 ans plus tard qu'elle ne coopère pas ou n'a pas coopéré avec les autorités. Au contraire, il s'avère que la requérante a bel et bien coopéré avec les autorités en se présentant à l'Office des étrangers afin de demander la protection internationale. Il s'en suit qu'elle avait suivi toutes les étapes la procédure d'asile.

Qu'il s'avère que la requérante a développé une vie privée et familiale pendant son séjour en Belgique. Elle forme un ménage avec Monsieur W. N. F. depuis plus de 6 ans, ainsi qu'avec les enfants de ce dernier, en particulier avec Mathéo qui a encore 10 ans et part à l'école. Elle est coutumièrement, civilement et religieusement mariée à ce dernier et entretient et éduque les enfants de ce dernier.

Qu'il est erroné d'affirmer qu'il est fort probable que la requérante puisse s'extraire des autorités, alors qu'il existe des preuves que la requérante entretient des liens personnels très forts avec son partenaire et ses enfants depuis plus de 6 ans.

Que ce faisant, l'administration a commis une erreur manifeste dans l'appréciation des faits. Que contrairement à ce qu'affirme l'administration, il y a bel et bien existence d'une vie familiale et privée au sens de l'article 8 de la CEDH et non pas un simple développement des relations sociales.

Que par ailleurs, le fait que la requérante n'ait pas exécuté une précédente un ordre de quitter le territoire ne justifie pas son refoulement automatique et de son interdiction du territoire. L'obligation de motiver adéquatement tout acte administratif qui découle de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs consiste en l'indication dans l'acte des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision, quod non en l'espèce.

Qu'aussi, dans la motivation des décisions contestées, la partie adverse se limite à énumérer que la requérante a été entendue à la police et qu'une plainte serait déposée contre elle pour blessure infligée à un enfant mineur. Force est de constater que le PV de la police à lui seul ne permet d'établir la culpabilité de la requérante et que cette dernière bénéficie de la présomption d'innocence.

Que la motivation de l'acte attaqué est insuffisante et inadéquate. Elle ne permet pas de connaître ce qui, dans les agissements reprochés à la partie requérante, a été retenu par la partie défenderesse comme éléments constitutifs d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave à l'égard d'un intérêt fondamental de la société et, de surcroît, se fonde en partie sur des considérations de fait erronées en ne tenant pas compte de la présomption d'innocence.

Qu'il y a lieu de retenir que le procureur du Roi avait décider de la relaxer. La partie adverse reste en défaut de démontrer que, par son comportement personnel, la requérante constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Aussi, la requérante n'est pas connue de service de police et elle a un casier vierge.

Que par ailleurs la plainte soulevée par la partie adverse n'ayant pas fait l'objet d'une condamnation au correctionnel, il y a lieu de retenir la violation de la présomption d'innocence de la requérante. Que rappelle la requérante, dans un arrêt CCE n° 208 501 du 31 août 2018 Votre Conseil de céans a déjà jugé ce qui suit :

« Conformément à la jurisprudence européenne, la notion d'ordre public "[...] suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société" (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p. 23.).

Il incombe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Le Législateur a entendu se conformer à la jurisprudence européenne selon laquelle la portée de la notion d'ordre public ne varie pas en fonction du statut de l'individu concerné, dès lors que « l'étendue de la protection qu'une société entend accorder à ses intérêts fondamentaux ne saurait varier en fonction du statut juridique de la personne qui porte atteinte à ces intérêts » (Doc. Parl. Ch., 54, 2215/001, Exp. Mot., p.p 21 et 37 ; voir à cet égard notamment l'arrêt CJUE, du 24 juin 2015, H.T., C- 373/13, point 77).

Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C-503/03), la Cour de justice des Communautés européennes a notamment rappelé que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau, précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, Rec. p. I-11, point 24) » (CJUE, 31 janvier 2006, Commission des Communautés européennes contre Royaume d'Espagne, C-503/03, § 44 et 46). En l'espèce, la partie défenderesse a essentiellement fondé sa décision sur les articles 44bis et 44ter de la loi du 15 décembre 1980, estimant que la partie requérante « peut compromettre l'ordre public ; le comportement de l'intéressé représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société (...).

Or, ainsi que le relève la partie requérante, la partie défenderesse n'évoque pas les faits à l'origine des préventions retenues et les jugements sur lesquels la partie défenderesse s'est fondée ne figurent pas au dossier administratif, sous réserve d'un extrait conforme de l'arrêt de la Cour d'appel du 30 mars 2012, soit un arrêt relativement ancien et qui se rapporte à des coups et blessures volontaires portés à ses enfants alors mineurs et à son épouse, soit à des préventions d'une nature différente de celles indiquées par la partie défenderesse dans sa décision à propos des deux condamnations les plus récentes qu'elle invoque, à savoir celles de 2016 et de 2017, relatives à des faits d'escroquerie et d'abus de confiance.

Le Conseil observe que la partie défenderesse conclut néanmoins à l'actualité de la menace que représente la partie requérante pour l'ordre public, et ce, sur la seule base de l'indication de la « gravité des faits reprochés », sans toutefois que cette assertion soit davantage explicitée. En outre, au sujet de ces deux dernières condamnations, il apparaît à la lecture du dossier administratif que celles-ci ont été frappées d'oppositions, et que ces oppositions ont été reçues. Les jugements qui reçoivent lesdites oppositions, produits par la partie requérante en annexe de son recours, ne font que confirmer des éléments qui étaient en possession de la partie défenderesse lorsqu'elle a statué, à savoir les fiches d'écrou, et dont elle n'a pas tenu compte.

La motivation de l'acte attaqué ne permet pas de connaître ce qui, dans les agissements reprochés à la partie requérante par la justice, a été retenu par la partie défenderesse comme éléments constitutifs d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave à l'égard d'un intérêt fondamental de la société et, de surcroît, se fonde en partie sur des considérations de fait erronées concernant les condamnations les plus récentes, en ne tenant pas compte de leur mise à néant par l'effet des jugements recevant les oppositions. La motivation de l'acte attaqué est dès lors inadéquate et insuffisante... »

Que cette jurisprudence s'applique aussi à l'espèce.

Que par ailleurs, la décision attaquée reste en défaut d'établir que la requérante a effectivement commis les faits repris dans la décision attaquée. Par conséquent, il y a lieu de retenir que la décision est mal motivée sur ce point, puisqu'elle n'est pas fondée sur une décision de la justice coulée de l'autorité de la chose jugée.

Qu'il y a lieu de retenir de la partie adverse la violation du devoir de minutie et de prudence.

Troisièmement, les décisions attaquées violent les principes généraux cités au moyen en ce qu'elle viole la présomption d'innocence de la requérante.

Dans sa motivation, l'administration se réfère principalement au PV de la police. Elle se limite à énumérer que la requérante a été entendue à la police suite à une plainte déposée contre elle pour blessure infligée à un enfant mineur. Force est de constater que ledit PV de la police n'est pas joint aux décisions contestées. Aussi, le PV de la police à lui seul ne permet d'établir la culpabilité de la requérante et que

cette dernière bénéficie de la présomption d'innocence. Ce qui constitue une faille au principe de la motivation par référence.

La partie adverse reste en défaut de démontrer que, par son comportement personnel, la requérante constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. En outre, la requérante n'est nullement connue des services de police pour des faits de violence, elle a un casier vierge. Elle entretient l'enfant mineur susmentionné depuis plus de 7 ans sans qu'aucun reproche.

Les faits invoqués dans la motivation des décisions attaqués n'ayant donné lieu à aucune condamnation au correctionnel, qu'il y a lieu de retenir la violation de la présomption d'innocence de la requérante.

Autrement dit, la requérante est déjà considérée comme une coupable au mépris de sa présomption d'innocence. Alors que le droit de réguler l'immigration n'est pas exempté du respect de la présomption d'innocence. Le migrant jouit de droits garantis et protégés par le droit international et par le droit interne des États, en ce compris, le droit à la présomption de son innocence.

Alors qu'il est imprudent de tirer hâtivement des conclusions sur sa culpabilité au mépris de sa présomption d'innocence. Certes la requérante est en situation irrégulière, mais elle devrait bénéficier de sa présomption d'innocence. Le fait d'omettre de retenir dans son chef la présomption d'innocence s'apparente à une discrimination en raison de sa situation administrative. Ce qui constitue une mauvaise motivation en fait et en droit.

Qu'il y a lieu de retenir la violation des principes généraux à savoir, le devoir de minutie, la sécurité juridique, de prudence, de précaution etc.

Quatrièmement, la requérante signale dans son chef l'existence d'une demande de séjour introduite sur base de l'article 9bis de la loi précitée.

Qu'à ce effet, la Cour de cassation avait rendu plusieurs arrêts en sens contraire, jugeant que « soucieux de donner un effet utile à la possibilité de régulariser leur séjour qu'il ouvrait à certaines catégories d'étrangers, le législateur a interdit que soit mise à exécution durant l'examen de la demande toute mesure d'éloignement qu'eût autrement justifié la situation de ces étrangers ; [...] l'étranger qui a introduit une demande de régularisation ou dont la demande initiale s'est muée en demande de régularisation se trouve ainsi autorisé par la loi, dans le but de régler des difficultés liées à la politique concernant l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, à prolonger sur le territoire du royaume son séjour pourtant entaché d'illégalité...

Qu'il y a lieu d'attendre l'issue de ladite demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois et de retenir le défaut de motivation ainsi que la violation des dispositions légales et principes généraux cités au moyen.

2. Quant à la violation des articles 7, 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers et 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales, 22 de la Constitution 41 et 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, 10 de la convention de New-York du 20 novembre 1989 relative aux droits de l'enfant en visant la sauvegarde de l'intérêt supérieur, des articles 2, 3, 7 et 13 de la directive 2004/38/CE du Parlement et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres.

Les actes attaqués violent les articles au moyen en ce qu'ils ne prennent en compte la vie familiale de la requérante au sens de l'article 8 CEDH.

Alors que ses conséquences s'étendent directement au ménage de la requérante au mépris des intérêts supérieurs de sa famille nucléaire, composée de deux enfants scolarisés dont l'un est encore mineur. Ils ont besoin de la requérante, en sa qualité de maman substitution qui les entretient depuis plus de 7 ans.

Qu'il y a lieu de rappeler que, la requérante a été interceptée dans son ménage commun avec son époux Monsieur F. Cette maison constitue leur domicile conjugal protégé par l'article 215 du code civil. Sa vie familiale est réelle. Elle a des attaches socio-familiales solides en Belgique où elle réside depuis 11 ans et 7 ans avec son conjoint avec lequel elle marié depuis 2017. Elle a développé en Belgique des ancrages durables, vu que c'est le centre de ses intérêts familiale et associative.

Qu'elle élève les enfants de son époux depuis plus de 7 ans. Elle aide utilement son époux dans l'exercice son autorité parentale et obligation d'instruction et d'entretien vis-à-vis de ses enfants, ce dernier étant souvent occupé par le travail, c'est la requérante qui gère le ménage au quotidien.

Qu'eu égard à l'article 8 CEDH dont la cliente est éligible, la Cour européenne des droits de l'homme défend une conception large et tolérante de la famille en mettant l'accent sur l'effectivité de la vie familiale. Ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations affectives. Or, la partie adverse n'agit pas dans le sens de permettre à la requérante et sa famille de continuer à mener normalement leur vie familiale en Belgique. Contraindre la requérante à retourner dans son pays d'origine tout en lui interdisant l'entrée sur le territoire belge pendant 3 ans, alors que son mari habite en Belgique, relève d'une ingérence dans le droit au respect de la vie privée protégé par l'article 8 de la CEDH.

Qu'il s'avère que la décision contestée n'apprécie pas à juste titre la vie privée et familiale de la requérante avec les membres de son ménage dont les uns sont dépendants des autres. Alors que, la notion de relation de dépendance de nature à justifier un séjour ne se limite pas à une dépendance financière, mais doit s'entendre de manière plus large comme pouvant désigner une dépendance matérielle, logistique, affective, ... en sorte que, lors de son examen, la partie défenderesse doit prendre considération l'ensemble des circonstances pertinentes avancées.

Que la notion de vie privée est plus large que le droit à la famille et à la vie familiale. Elle démontre également que ses liens sociaux soient si étroits et qu'il existe une forme de dépendance pouvant être utilement visée à l'art. 8 CEDH.

Qu'en l'espèce, il n'a été procédé à un examen rigoureux de la vie familiale de la requérante. Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation insuffisante et partant illégale.

Qu'eu égard à l'article 8 CEDH dont la requérante est éligible, la Cour européenne des droits de l'homme défend une conception large et tolérante de la famille en mettant l'accent sur l'effectivité de la vie familiale. Ce droit au respect de la vie familiale fait peser sur l'Etat l'obligation d'agir de manière à permettre aux intéressés de mener une vie familiale normale et de développer des relations affectives. Que compte tenu de la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, il s'avère que la partie défenderesse n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre la mesure d'interdiction d'entrer.

La requérante rappelle que le droit au respect de la vie familiale au sens de l'article 8 de la C.E.D.H fait partie des droits fondamentaux qui, selon la jurisprudence constante de la Cour, sont protégés dans l'ordre juridique communautaire. Ce droit de vivre avec ses parents proches entraîne pour les Etats membres des obligations qui peuvent être négatives, lorsque l'un d'eux est tenu de ne pas expulser une personne, ou positives, lorsqu'il est tenu de laisser une personne entrer et résider sur son territoire.

Que l'article 22 de la Constitution : « Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi. La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit. »

Qu'indubitablement, le refoulement de la requérante et son interdiction d'entrée sur le territoire belge durant 3 ans violent un droit subjectif, le droit à la vie familiale, droit garanti par les articles 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, 22 de la Constitution, 9 et 10 de la Convention internationale relative aux droits de l'enfant (New-York, le 20 novembre 1989), l'article 17 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques et l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

Que rappelle la requérante, lorsque le risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21).

Que dans son arrêt n° 216.837 du 13 décembre 2011, le conseil d'Etat a confirmé que la hiérarchie des normes impose que la convention européenne des droits de l'homme prime sur la loi belge et que l'application de celle-ci doit être écartée si elle emporte une violation de l'article 8 de la CEDH.

Qu'elle rappelle également l'Arrêt CCE n° 218 477 du 19 mars 2019 dont le CCE a déjà jugé qu'il ne ressort pas de la motivation de l'interdiction d'entrée, attaquée, ni du dossier administratif, que la partie défenderesse a tenu compte de ces éléments dans le cadre de la fixation de la durée de l'interdiction d'entrée.

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 stipule en substance que lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie de famille et de l'état de santé.

Que l'arrêt CCE n°173 714 du 31 août 2016 où Votre Conseil a jugé que :

« l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose en son paragraphe premier que « la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas, le délégué du Secrétaire d'Etat a agi de façon manifestement déraisonnable en infligeant une interdiction d'entrée pour la durée 3 sans aucun examen ni motivation concernant les circonstances spécifiques du cas (CCE 19 février 2014, n° 119 120) ».

Qu'il y a lieu de retenir la violation des articles cité au moyen."

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 19, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechtszekerheid, van het voorzichtigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoekster stelt in een eerste onderdeel van het eerste middel dat de gemachtigde niet is overgegaan tot een afweging van de familiale belangen van verzoekster, dat ze niet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissingen en dat ze niet de mogelijkheid heeft gehad argumenten op te werpen voorafgaandelijk aan de bestreden beslissingen. Dit terwijl deze beslissingen haar gezinsleven met twee kinderen, waarvan een minderjarig kind waarover ze zich reeds zeven jaar ontfermt, zwaar verstoren. Ze wijst erop dat de kinderen reeds psychologisch zwaar getekend zijn door het overlijden van hun moeder en dat de verwijdering en het inreisverbod zeker een negatieve impact zullen hebben. De maatregel is disproportioneel omdat haar aanwezigheid belangrijk is aangezien de kinderen naar school gaan en hun vader dwingende werkuren heeft. Verzoekster heeft niet de gelegenheid gehad om haar opmerkingen dienaangaande te geven nu ze enkel door de politie van Lede werd gehoord, maar niet door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf. Indien verzoekster zou gehoord geweest zijn, dan had ze aangehaald dat ze sedert de weigering van erkenning van haar Congolees huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Lede sedert 2017 nog steeds samenwoont met haar echtgenoot, ze werd ook op hun thuisadres opgehaald door de politie. In elk geval valt haar relatie met haar echtgenoot niet onder sociale relaties, zoals de gemachtigde het stelt, maar als een werkelijk gezinsleven. Het feit dat haar Congolees huwelijk in België niet wordt erkend, houdt niet het niet-bestaan van haar gezins- of privéleven in België in. Verzoekster stelt altijd een echte moeder voor de kinderen geweest te zijn, gaat ermee naar de dokter, naar school, naar de buitenschoolse activiteiten, kookt voor hen, toont moederlijke affectie. Verzoekster had dit alles kunnen duiden in een gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen een invloed zou gehad hebben op de beslissing van de gemachtigde. Bijgevolg concludeert verzoekster dat het beginsel "audi alteram partem" evenals het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur geschonden is. Verzoekster citeert hierbij uit rechtspraak van het Hof van Justitie.

In een tweede onderdeel gaat verzoekster in op de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals geciteerd in het middel. De gemachtigde heeft in de motivering van de bestreden beslissingen elementen voor aangetoond gehouden, die niet blijken uit het administratief dossier en bovendien is er sprake van een manifeste appreciatiefout. Aangaande het risico op onderduiken voert verzoekster aan dat de gemachtigde stelt dat zij niet heeft meegewerkt met de overheden en dat ze zich niet heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs heeft geleverd dat zij op hotel logeert. Terwijl er uit het nationaal register blijkt dat zij reeds 11 jaar en zes maanden geleden in België is aangekomen, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, een attest van immatriculatie heeft gehad in

2011. Het is dan ook verkeerd om 11 jaar later te gaan stellen dat ze niet meewerkt met de overheden. Dat verder blijkt dat zij een gezinsleven heeft met de heer W.N.F. sedert zes jaar evenals met diens kinderen, des te meer met de jongste zoon M. die 10 jaar is en naar school gaat. Verzoekster is gewoonterechtlijk, burgerrechtelijk en religieus gehuwd met de heer W.N.F. en voedt zijn kinderen op. Volgens verzoekster is het verkeerd te stellen dat er een risico op onderduiken bestaat aangezien er bewijs is dat ze een gezins- en familieleven heeft sedert zes jaar met haar partner en diens kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM en niet enkel wat sociale banden in het Rijk.

Verder vervolgt verzoekster dat het feit dat ze geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, geen automatische aanleiding mag zijn voor een gedwongen verwijdering en een inreisverbod van 3 jaar. Adequaat motiveren vereist dat de beslissing afdoende is gemotiveerd in rechte en in feite. Wat betreft het argument dat verzoekster werd gehoord door de politie en dat een klacht tegen haar zou ingediend zijn wegens het toebrengen van slagen aan een minderjarig kind, stelt zij dat het PV van de politie alleen onvoldoende is om haar schuld te bewijzen en dat ze van het vermoeden van onschuld geniet. Bovendien blijkt niet afdoende dat er omwille van de persoonlijke gedragingen van verzoekster een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er moet aangestipt worden dat de procureur des Konings had beslist verzoekster niet langer aan te houden, dat ze niet gekend is door de politiediensten en een blanco strafblad heeft. Nu verzoekster niet werd veroordeeld, blijft het vermoeden van onschuld staande. Verzoekster stelt dat het niet eens duidelijk is dat zij werkelijk die feiten heeft gepleegd. Nu de beslissing niet steunt op een vonnis dat bekleed is met gezag van gewijsde, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en voorzichtigheidsbeginsel.

In het derde onderdeel voert verzoekster wederom de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur vermeld in het middel en van het vermoeden van onschuld. Verzoekster stelt dat de gemachtigde zich baseert op een PV van de politie maar dat dit PV niet gevoegd is bij de bestreden beslissingen zodat er sprake is van een tekort in de motivering door verwijzing. Verzoekster herhaalt zichzelf over het vermoeden van onschuld, waar ze ook in illegaal verblijf van moet genieten, en stelt dat ze – zonder enig probleem - het kind reeds zeven jaar mee opvoedt. Door hier geen rekening mee te houden is het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en voorzichtigheidsbeginsel geschonden.

In het vierde onderdeel wijst verzoekster erop dat ze een aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat die aanvraag volgens haar een schorsende werking heeft.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 10 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag (hierna: het IVRK) en van de artikelen 2, 3, 7 en 13 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoekster stipt in het licht van artikel 8 van het EVRM aan dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met haar gezinsleven nu haar kerngezin bestaat uit onder meer twee schoolgaande kinderen, waarvan nog een kind minderjarig is en dat die kinderen haar nodig hebben als tweede moeder. Verder stipt ze eveneens aan stevige sociale banden te hebben met België waar ze reeds 11 jaar verblijft waarvan zeven jaar met haar partner. Verzoekster opleggen terug te keren naar haar land en haar verbieden terug te keren gedurende een periode van drie jaar, terwijl haar man in België woont, is een ernstige inmenging in haar gezinsleven zoals beschermd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ze licht toe dat aangezien haar partner vaak ingenomen is door zijn werk, zij degene is die dagelijks het huishouden runt. Volgens verzoekster past het EHRM op ruime wijze het begrip 'gezinsleven' toe waarbij het accent ligt op de effectiviteit van het gezinsleven. Ze stelt dat de gemachtigde haar familie- en gezinsleven niet op gepaste wijze heeft gewogen in een huishouden waarbij de leden van elkaar afhankelijk zijn. Volgens verzoekster komt het haar verplichten terug te keren naar Congo en haar verbieden gedurende drie jaar terug te keren op Belgisch grondgebied neer op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het privéleven, meent verzoekster dat zij zeer nauwe sociale banden heeft aangetoond en er een soort van afhankelijkheid bestaat. Verder herhaalt verzoekster opnieuw de tolerante invulling van het familieleven door het EHRM en wijst ze op de zware draagwijdte van een inreisverbod van drie jaar. Verder geeft verzoekster nog een theoretische toelichting bij de bescherming van het gezinsleven door artikel 22 van de Grondwet, de artikelen 9 en 10 van het IVRK, artikel 17 van het BUPO-verdrag en artikel 7 van het Handvest.

Verder stipt verzoekster aan dat de gemachtigde niet met de voorgaande elementen heeft rekening gehouden voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.1. Aangaande de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies)

De Raad stelt vast dat deze zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dit zowel wat betreft de vaststelling van het illegaal verblijf, als wat betreft de terugkeerverplichting waarin geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, beide componenten van een bevel om het grondgebied te verlaten (artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet). Zo stoelt de eerste component in de verwijderingsbeslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten op artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten enerzijds en dat zij volgens de gemachtigde door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden anderzijds. Wat betreft de tweede component, de terugkeerverplichting, beslist de gemachtigde om geen termijn toe te kennen voor vrijwillig vertrek enerzijds op grond van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er een risico op onderduiken bestaat, en anderzijds op grond van artikel 74/14, § 3, 3° omdat verzoekster wordt beschouwd als een bedreiging voor de openbare orde.

Wat betreft de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, betwist verzoekster niet dat zij geen houder is van de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied verblijft. Deze vaststelling kan op zich reeds de eerste component van de verwijderingsbeslissing schragen. Dermate dat de Raad in het kader van de bijlage 13septies niet dient in te gaan op het betoog van verzoekster aangaande het feit dat de gemachtigde haar als een gevaar voor de openbare orde beschouwt.

Wat betreft de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, steunt de gemachtigde opnieuw op twee grondslagen die -indien regelmatig- elk afzonderlijk de bestreden beslissing kunnen schragen, vooreerst op het risico op onderduiken en vervolgens op de bedreiging voor de openbare orde. Ook het risico op onderduiken steunt op verschillende grondslagen, voorzien in artikel 1, § 2, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde wijst er in het licht van artikel 1, § 2, 4° op dat verzoekster zich niet aan een verwijderingsmaatregel heeft willen houden en motiveert concreet dat ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2018. Deze beslissing werd niet uitgevoerd en het is eveneens weinig waarschijnlijk dat verzoekster vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing. Wat betreft dit motief voert verzoekster in het tweede onderdeel van het eerste middel louter aan dat het feit dat ze geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten geen automatische aanleiding mag zijn voor een gedwongen verwijdering. Hiermee ontkent verzoekster niet dat ze de vorige verwijderingsbeslissing heeft genegeerd terwijl nochtans blijkt uit het administratief dossier dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad. De Raad is van mening dat dit motief overleefd blijft en dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er sprake was van een risico op onderduiken en aldus geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft toegestaan. Ook al heeft de Raad begrip voor de argumenten van verzoekster tegen het motief op grond van artikel 1, § 2, 3° waarin de gemachtigde aanhaalt dat verzoekster zich niet had aangemeld binnen de door artikel 5 bepaalde termijn en geen bewijs heeft geleverd dat ze op hotel logeert, dient de Raad hier niet op in te gaan nu het risico op onderduiken afdoende gesteund wordt door het feit dat verzoekster heeft duidelijk gemaakt zich niet aan een eerdere verwijderingsmaatregel te willen houden, motief gesteund op artikel 1, § 2, 4°. Waar verzoekster stelt dat er geen risico is op onderduiken aangezien er bewijs is dat ze een gezins- en familieleven heeft sedert zes jaar met haar partner en diens kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM, volgt de Raad niet dat het hebben van een gezinsleven in België zou inhouden dat er bijgevolg geen risico op onderduiken zou bestaan. Juist omwille van een gezinsleven kan een vreemdeling geneigd zijn niet te willen gevolg geven aan een eerdere verwijderingsmaatregel, zoals in casu.

Nu de beslissing om geen termijn toe te staan afdoende steunt op het risico op onderduiken, dient de Raad niet in te gaan op het feit dat de gemachtigde verzoekster ook beschouwt als een bedreiging voor de openbare orde.

In principe diende de gemachtigde omwille van het vastgestelde illegaal verblijf een verwijderingsbeslissing te nemen en kon hij dit -omwille van het voorgaande- op regelmatige wijze doen zonder termijn voor vrijwillig vertrek, tenzij hogere rechtsnormen zich hiertegen verzetten. In het eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht. De Raad volgt verzoekster niet dat zij niet op nuttige wijze werd gehoord of voor haar belangen kon opkomen. Er blijkt immers dat verzoekster werd gehoord door de federale politie op 21 september 2022 en er wordt niet

aangenomen dat zij nogmaals door de gemachtigde had moeten gehoord worden. Zoals verweerder in de nota terecht aanstipt, kan een verhoor ook gebeuren door de politieambtenaren. De Raad volgt evenmin dat verzoekster elementen had kunnen aanhalen die hadden kunnen aanleiding geven tot een andersluidende eerste bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat ze zou aangehaald hebben dat ze sedert de weigering van de erkenning van haar Congolees huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand nog steeds samenwoont met haar echtgenoot en thuis opgehaald werd door de politie. Dit gegeven was de gemachtigde evenwel reeds bekend op het ogenblik van de beslissing, zodat de Raad niet inziet hoe dit een verschil zou gemaakt hebben. Anders dan verzoekster stelt, heeft de gemachtigde de relatie met de partner waarmee verzoekster een Congolees huwelijk is aangegaan, niet afgedaan als gewone sociale banden. Waar verzoekster vervolgt dat zij in het kader van een gehoor zou verklaard hebben altijd een echte moeder voor de kinderen geweest te zijn, ermee naar de dokter gaat, naar school, naar de buitenschoolse activiteiten, voor hen kookt en moederlijke affectie toont, kan de Raad enkel vaststellen dat zij in het gehoor de vraag heeft gekregen of ze in het kader van haar familie- en gezinsleven elementen wou kenbaar maken, enkel heeft gesproken over haar partner. Er is ook de open vraag gesteld of er elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan, waarop verzoekster ook geen melding heeft gemaakt van de twee stiefkinderen. Een schending van het beginsel 'audi alteram partem' of het hoorrecht, als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, kan niet aangenomen worden.

Waar verzoekster in het derde onderdeel van het eerste middel ingaat op een PV van de politie aangaande de haar ten laste gelegde feiten dat niet gevoegd was bij de bestreden beslissing en het vermoeden van onschuld, herhaalt de Raad dat de eerste bestreden beslissing op zich reeds rechtmatig kon worden genomen zonder de verwijzingen naar het gevaar voor de openbare orde, aangezien – zoals supra toegelicht- de overige motieven de eerste beslissing kunnen schragen.

Waar verzoekster tot slot in het vierde onderdeel van het eerste middel erop wijst dat ze een aanvraag op grond van artikel 9bis heeft ingediend, volgt de Raad niet dat deze aanvraag schorsende werking had en dit de terugleiding had moeten verhinderen. Verzoekster stipt geen enkele wettelijke bepaling aan op grond waarvan de Raad tot dat besluit zou moeten komen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de aanvraag ondertussen onontvankelijk werd verklaard op 7 november 2022.

Het eerste middel kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Wat betreft het tweede middel kan de Raad niet volgen dat, wat betreft de eerste bestreden beslissing, de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met haar gezinsleven. Er blijkt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing wel is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM en dit zowel aangaande haar feitelijke partner, de stiefkinderen, de zus en de aangehaalde sociale banden. De Raad acht de belangenafweging, zoals die voorkomt in de bestreden beslissing, in het licht van een loutere verwijderingsmaatregel niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Bij het verzoekschrift voegde verzoekster in de uiterst dringende procedure nog stukken toe aangaande het huwelijk afgesloten op de Congolese ambassade, evenals foto's van dit huwelijk en van het huwelijk in de kerk. Echter er wordt evenwel niet betwist dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde het huwelijk te registreren, zodat dit de motieven van de bestreden beslissing ondersteunt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de gevolgen van de eerste bestreden beslissing in die zin beperkt zijn. Zoals de Raad reeds in zijn arrest nr. 220 966 van 9 mei 2019 in het kader van de vorige bijlage 13 voor verzoekster stelde: *“De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken, doch houdt in dat zij het grondgebied dient te verlaten omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, en al evenmin dat zij definitief van haar partner word gescheiden. Er vloeit enkel uit voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In die zin kan geen schending worden aangenomen van artikel 8 van het EVRM. Het EHRM stelt immers dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).”*

Verder voegt verzoekster geen begin van bewijs van haar (stief)moederlijke rol die ze al vele jaren zou opnemen ten aanzien van de kinderen van haar partner. Ook de stukken die verzoekster in het kader van

de uiterst dringende procedure heeft gevoegd aangaande de sociale banden, zijnde enkele getuigenissen van familie, een vriendin en de behandelende arts kunnen niet overtuigen dat de gewone sociale banden dermate sterk zouden zijn dat de gemachtigde een positieve verplichting in casu had om de nationale regelgeving, vervat in de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, terzijde te laten ten voordele van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het licht van de eerste bestreden beslissing niet aannemelijk gemaakt. Artikel 7 van het Handvest heeft op grond van artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde draagwijdte als artikel 8 van het EVRM. Daargelaten de vraag of artikel 22 van de Grondwet, de artikelen 9 en 10 van het IVRK en artikel 17 van het BUPO-verdrag directe werking hebben, bieden zij geen ruimere bescherming dan artikel 8 van het EVRM zodat de Raad ook geen schending van deze regelgeving kan aannemen.

Het tweede middel is ongegrond wat betreft de eerste bestreden beslissing.

3.2. Wat betreft het bestreden inreisverbod

Wat betreft de duur van drie jaar stelt de Raad vast dat de gemachtigde wijst op een administratief verslag van de politie van 22 september 2022 waarin wordt gewezen op het feit dat verzoekster op heterdaad werd betrapt op slagen en verwondingen aan een minderjarige. Verzoekster wordt daardoor geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden en beschouwd als een persoon die niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden. Omwille van het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar volgens de gemachtigde proportioneel. Uit de motieven voor de duur van het inreisverbod blijkt dus dat de openbare ordeproblematiek een doorslaggevend motief is geweest.

De Raad stipt aan dat het voor de hand ligt dat de draagwijdte van een inreisverbod met de duur van drie jaar veel verder reikt dan de draagwijdte van de eerste bestreden beslissing.

Verzoekster citeert in haar verzoekschrift uitgebreid uit een arrest van de Raad waarin wordt toegelicht wat wordt begrepen onder de notie van "openbare orde". De tweede bestreden beslissing steunt op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om begrippen zoals 'openbare orde' en 'ernstige redenen van openbare orde' nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.20 e.v.).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.)

De uitlegging van het begrip 'openbare orde' blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving

aantast (Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer* 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ). In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het Hof van Justitie:

“49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”

In punt 50 van het voormelde arrest Zh. en O. stelt het Hof dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ per geval moet beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

In casu moet de Raad vaststellen dat het administratief dossier inderdaad het administratief rapport bevat van 21 september 2022 en dat daarin wordt verwezen naar *“4. informatie over het (gerechtelijk) feit betreffende de betrokkene” “type: illegaliteit, slagen en verwondingen aan een minderjarige”*. Hoewel de Raad zwaar tilt aan slagen en verwondingen aan een minderjarige bevat het administratief rapport verder niet de minste duiding welke precieze persoonlijke gedragingen van verzoekster werden vastgesteld. Nu de Raad niet de minste informatie dienaangaande heeft, kan hij ook niet vaststellen dat de gemachtigde in alle evenredigheid en redelijkheid heeft geoordeeld dat van verzoekster een daadwerkelijk en actueel gevaar uitgaat voor de openbare orde, dermate dat een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel is. Verzoekster kan gevolgd worden dat in deze geen zorgvuldige beoordeling kan worden vastgesteld door de gemachtigde.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder dat het inreisverbod inderdaad gebaseerd is op het feit dat verzoekster een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Aangaande het gebrek aan een concrete beoordeling van haar persoonlijke situatie, stelt verweerder dat het duidelijk is dat dit argument geen steek houdt. Volgens verweerder werd er beoordeling gemaakt rekening houdend met alle elementen en in die zin is de motivering ook opgenomen in de bestreden beslissing. Hij stelt dat het motief niet door verzoekster op nuttige wijze wordt tegengesproken zodat het motief zonder meer geldig is. Verder vervolgt verweerder dat de aantasting van de openbare orde conform artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet vereist dat dit met een actueel karakter is bekleed, maar enkel dat het moet gaan om een ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid. Opnieuw herhaalt verweerder dat de gedragingen van verzoekster problematisch zijn ten aanzien van de openbare orde of de nationale veiligheid en dat de gemachtigde, zonder enige beoordelingsfout, heeft besloten dat verzoekster de openbare orde kan schaden.

De Raad kan dit betoog in casu niet volgen. Zoals supra aangehaald blijkt uit het administratief dossier in het geheel niet wat zich in het kader van die slagen en verwondingen heeft voorgedaan. Het administratief verslag waarop de gemachtigde steunt, is dienaangaande in casu te summier opgesteld. Verder heeft de Raad supra toegelicht dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en dat die bepaling bijgevolg in het licht van de toepasselijke rechtspraak van het Hof van Justitie moet worden uitgelegd, zodat verzoekster op nuttige wijze uit een arrest van de Raad dienaangaande kon citeren. Zoals supra aangehaald heeft het HvJ in punt 50 van het voormelde arrest Zh. en O. wel degelijk gesteld dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ per geval moet beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Bijgevolg moet het gevaar voor de openbare orde wel met een actueel karakter bekleed zijn. Waar verweerder stelt dat verzoekster problematische handelingen heeft gesteld ten aanzien van de openbare orde, zodat de gemachtigde correct heeft besloten dat zij de openbare orde kan schaden, erkent de Raad opnieuw dat slagen en verwondingen, zeker ten aanzien van een minderjarige, problematisch gedrag uitmaken. Echter, vooraleer een inreisverbod voor de termijn van drie jaar op te leggen en te motiveren dat die termijn proportioneel is in het licht van die gedragingen, diende de gemachtigde op meer zorgvuldige wijze na te gaan wat de concrete feiten waren. De Raad wordt het in casu ook onmogelijk gemaakt de evenredigheid van de duur van drie jaar te beoordelen.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is aangaande het inreisverbod in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De middelen kunnen geen aanleiding geven de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2022 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES